
**РЕПУБЛИКА СРПСКА КРАЈИНА
ВЛАДА У ПРОГОНСТВУ**

М Е М О Р А Н Д У М

**О
РЕПУБЛИЦИ
СРПСКОЈ
КРАЈИНИ**

УВОДНЕ НАПОМЕНЕ

Десет година након највећег етничког чишћења после Другог светског рата на подручју Европе, положај прогнаног народа из Републике Српске Крајине и Хрватске гори је него икад.

– Из Хрватске је у периоду од 1990. до 1996. протерано преко пола милиона Срба, од чега се у Хрватску није вратило ни 5 процената.

– У дејствима хрватске војске, полиције и паравојних формација у Хрватској је убијено око 7.000 Срба.

– У Хрватској је срушено 1.100 села са апсолутоном српском већином и готово ништа од тога није обновљено.

– У Хрватској је срушено 30.000 српских кућа и објеката, а процес обнове и надокнаде штете од стране Хрватске државе, миноран је и недопостиво спор.

– Србима из Хрватске одузето је 50.000 станова, укидањем Закона о станарском праву, који је послужио Хрватима да откупе своје станове, након чега је тај закон укинут, а Србима протераним из Хрватске одузета могућност да то право остваре.

– Србима из Хрватске по основу предратне девизне штедње Хрватска дугује неколико десетина милиона евра (пример "Југобанка" Сплит, "Привредна банка" Загреб, Загребачка банка...).

– У Хрватској је извршена приватизација друштвене и државне имовине, великих средњих и малих предузећа на начин да је Србима протераним из Хрватске одузето право учешћа у приватизацији на основу законских прописа којима су грађани хрватске националности учествовали у приватизацији.

– Србима протераним из Хрватске у огромној већини случајева није признат радни стаж, као једно основних људских права.

– По основи личног права приватне својине, кроз најстрожије тржишне процене вредности српске имовине, Срби из Хрватске оштећени су за најмање 30 милијарди евра.

РЕПУБЛИКА СРПСКА КРАЈИНА ВЛАДА У ПРОГОНСТВУ

МЕМОРАНДУМ О РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ КРАЈИНИ

Стараседелаштво Срба у Крајини доказано је археолошким истраживањима. Откривени су српски гробови из четвртог века у Далмацији, Лици и Босанској Крајини. Тиме је обеснажена претпоставка да су Срби дошли на Балкан тек у шестом и седмом столећу после Христа.

Срби у Крајини и Хрватској се спомињу и у старим европским документима. Као и хроничар франачког цара у *Ајнхардовом летопису*: 818. и 822. године.

Две трећине далматинске обале су припадале средњевековној Србији и српској Босни.

После пада Балкана под Турке, Срби Крајишници организују у Аустрији своје локалне органе – а од 1630. године, цар им издаје и Српски устав (*Statuta Valachorum*). Срби имају самоуправу, па и српске општинске судове и врховни суд! За узврат, Срби Крајишници су чували аустријску границу од Турака.

О Српској Крајини, сведочи и аустријски цар Леополд Други, 1790: – **"Што се Мене тиче, држим да је српски народ, и пре рата с Турцима, живео у Срему, Славонији и Бачкој, а приликом рата, једнодушно у поновном освајању истих предела, учествовао, те и сад тамо живи, па да, стога, на те земље и највише право има"**.

Стараседелаштво Срба није бележено у уџбеницима бивше Југославије. У Хрватској је фалсификована историја, па су то користили хрватски политичари – подстичући мржњу против Срба. Успут су фалсификовали ратна збивања, истичући да су Хрвати били у хришћанској војсци, а Срби у Турској.

И српске вође и историчари су, верујући у вечност Југославије, занемаривали ове фалсификате – да би одобровољили Хрвате за Југославију. Дозволили су, поред осталог, да хрватски политичари и римокатолички свештеници, од 1918. до 1941, асимилују у хрватску нацију Србе католике у Српској Крајини и Босни и Херцеговини. Овај државни и религиозни инжењеринг над Србима католицима, омогућио је Хитлеру да у Другом светском рату оснује Независну Државу Хрватску и да подстакне католике и муслимане на потпуно истребљење православног српског становништва. Тако је хрватска војска (у којој су, поред етничких Хрвата, били Срби католици и Срби муслимани) подигла концентрационе логоре смрти и у њима убила 1/3 православних Срба - у Српској Крајини и у Босни и Херцеговини.

Детаљи о стварању Хрватске у Југославији

Републику Хрватску су, 1991, чиниле територије хрватског и српског народа. Сходно томе, у Уставу Хрватске из 1974. године, оба народа су носиоци суверенитета:

"ЧЛАН 1: Социјалистичка Република Хрватска је национална држава хрватског народа, држава српског народа у Хрватској и држава националних мањина које живе у њој".

Државност Хрватске у Југославији се темељила на самоопредељењу Хрвата и Срба у Хрватској. После Првог светског рата, Словенци, Хрвати и Срби су основали државу на својим етничким територијама у бившој Аустрији - 29. октобра 1918. Већ 1. децембра 1918, ујединили су је са Србијом у Краљевину Срба, Хрвата и Словенаца – од 1929, Краљевина Југославија.

Православни Срби су се борили против фашиста и имали су две антифашистичке ослободилачке армије – партизане и четнике. После победе антифашистичких држава у Другом светском рату, православни Срби су опростили Хрватима наведени стравични геноцид. Пристали су (1945) да своје етничке територије споје с хрватским и организују Народну Републику Хрватску (касније, Социјалистичку Републику Хрватску). Срби су поставили Хрватима само један услов – да власти Републике Хрватске не могу прекидати државне везе Срба у Крајини са Србима у осталим федералним јединицама Југославије.

Ову политичку вољу српског народа, нису поштовали Влада и Сабор Републике Хрватске 1990 - 1991. године, проглашавајући сецесију из Југославије и бришући у хрватском Уставу одредницу о суверености Срба у Хрватској. Хрвати су тада, према међународном праву, извршили агресију на СФР Југославију. Напали су војне касарне и почели терор над Србима. Овакви поступци се квалификују као агресија у Резолуцији Генералне скупштине ОУН број: 3314/1974, од 14. децембра 1974. У њеном Члану 2, то недвосмислено пише:

"Употреба оружане силе, којом се крши Повеља, од стране једне државе, која делује прва, представља довољан, непосредан доказ чина агресије, иако Савет безбедности може закључити, у складу са Повељом, да утврђивање да је почињен чин агресије не би било оправдано, кад се узму у обзир, друге постојеће околности, међу њима, чињеница, да акти о којима је реч, или њихове последице, немају довољну тежину".

Одредница (Д) овог Члана прецизира акте агресије, а они су типични за понашање хрватских војника и полицајаца 1991. године:

"У складу са одредбама Члана 2, и само уз резерве садржане у њему, без обзира на то, да ли је рат објављен или није, услове, чина агресије, испуњавају сви акти који следе:...

Д) Напад оружаних снага, једне државе, на копнене, поморске, или ваздухопловне оружане снаге, или на цивилну морнарицу, и авијацију, друге државе".

Уз овако јасну Повељу ОУН о агресији, Хрватска се огрешила и о Устав СФРЈ. Он је предвиђао да се осамостаљење република може обавити само уз сагласност свих конститутивних народа. Значи, никако без сагласности Срба у Хрватској. Насилну сецесију не дозвољавају ни одредбе правних начела просвећених народа – у смислу Члана 38 (с) Статута Међународног суда правде у Хагу, где се сецесија квалификује као најтеже кривично дело. Оваква квалификација сецесије је садржана и у законима: Француске, Немачке, Швајцарске, Русије, Пољске, Мађарске и многих других земаља.

Нико од Срба у Социјалистичкој Републици Хрватској није био присталица стварања српске државе. Српске вође су, за разлику од хрватских, поштовале одредбе Устава СФРЈ и наведене одредбе међународног права.

Србе су (1990. и 1991) запрепастиле мере хрватске власти – истоветне мерама из времена фашизма. Зато су се Срби организовали - да би обезбедили своја грађанска и етничка права. **Тражили су да се одредница о српској суверености у Хрватској врати у Устав, али је то хрватски парламент одбио.** Срби су упозоравали да је сецесија Хрватске противуставна и кривично дело по Статуту Међународног суда правде у Хагу, али се хрватска власт ни на ово није обазирала. Прогон Срба је био све бруталнији. Једна од мера тог прогона није забележена ни у једној држави последња три столећа – запослени Срби су добијали колективна решења о отпуштању с посла **"... зато што не поштују легалну власт у Републици Хрватској"**. Успут, забрањено је српско писмо, а породице у градовима су присиљаване да децу покатоличе и ако је то, по **Повељи УН, злочин геноцида.** Документа о покатоличавању српске деце, Влада РСК у избеглиштву поседује, а о овом злочину геноцида постоје многи сведоци и матичне књиге крштених у римокатоличким црквама у Хрватској.

Овај геноцид против Срба у Хрватској од 1990. до 1995. истоветан је оном почињеном од стране сила Осовине у Другом светском рату. Тада је Хрватска била у савезу фашистичких држава и злочини геноцида у Хрватској су изазвали згражање – чак и неких немачких фашистичких генерала. Уједињене нације су предузеле кораке да се злочини геноцида више не понове. Зато је Генерална скупштина, **Резолуцијом бр. 260 А (III) од 9. 12. 1948,** изгласала **Конвенцију о спречавању и кажњавању злочина геноцида.** Њене најважније одредбе упућују да се у Хрватској, од

1990. до 1995, поновио злочин геноцида над Србима. Нарочито онај о превођењу српске деце из православне у римокатоличку религију, што је садржај Тачке "е", Члана II Конвенције ОУН:

'Стране уговорнице, признајући да је у свим периодима историје геноцид наносио велике губитке човечанству; уверене да је међународна сарадња потребна да би се човечанство ослободило једног тако мрског зла; споразумеле су се о следећем:

Члан I

Стране уговорнице потврђују да је геноцид, било да је извршен у време мира или рата, злочин међународног права и обавезују се да ће га спречити и казнити.

Члан II

У овој конвенцији под геноцидом се подразумева било које од ниже наведених дела, почињених у намери да се потпуно или делимично уништи као такава нека национална, етничка, расна или религиозна група:

- а) убиство чланова групе;
- б) тешка повреда физичког или менталног интегритета чланова групе;
- ц) намерно подвргавање групе таквим животним условима који треба да доведу до њеног потпуног или делимичног физичког уништења;
- д) мере усмерене ка спречавању рађања у оквиру групе;
- е) принудно премештање деце из једне групе у другу.

Члан III

Биће кажњена следећа дела:

- а) геноцид;
- б) споразум о извршењу геноцида;
- ц) непосредно и јавно подстицање на извршење геноцида;
- д) покушај геноцида;
- е) саучесништво у геноциду.

Члан IV

Лица која су извршила геноцид или било које друго дело побројано у Члану III, биће кажњена, било да су државни руководиоци, службеници или појединци.

Против хрватског сепаратизма, биле су европске државе и међународне организације. Хрватска није поштовала Декларацију КЕБС-а (данас ОЕБС) о Југославији, усвојену у Берлину 19. јула 1991, којом је ускраћено право сеционистичким снагама да самопрокламују нове државе у Југославији. КЕБС је ову Декларацију заснивао и на споменутој одредби Статута Међународног суда правде у Хагу, наглашавајући у Декларацији:

"Министри су изразили забринутност и подршку демократском развоју, јединству и територијалном интегритету Југославије, заснованом на економским реформама, пуном поштовању људских права у свим деловима Југославије, укључујући и права мањина".

Хрватска није освртала на међународно право и препоруке КЕБС-а. Илегално је увозила оружје из Мађарске и наоружавала Хрвате и припаднике националних мањина, осим Срба. Хрвати су истицали фашистичке ознаке и фашистички се поздрављали. Срби су тучени и застрашивани. Паљене су и миниране Србима куће и привредни објекти.

У разрешењу југословенске кризе, Срби у Хрватској и Крајини су се залагали за Југославију, као федерацију с постојећим федералним јединицама и сопствену културну аутономију у оквиру Републике Хрватске. По узору на аутономне регионе или покрајине у Италији и Шпанији. У случају да се југословенска држава распадне, Срби у Крајини су захтевали да им се, по истом начелу – по којем се опредељују Хрвати и Словенци, призна право на самоопредељење и остатак у постојећој југословенској држави. Срби у Крајини су доследно примењивали исте поступке на свом етничком простору, тежећи да се заштите – територијално и институционално. На ароганцију и нетолеранцију хрватске власти, као и на хрватски државни терор, Крајишници су одговорили политичким и демократским мерама.

Они су основали заједницу општина са српском већином (предвиђену Уставом Хрватске), али је Хрватска то спречавала ванзаконски – бруталним, полицијским и војним мерама. Кад су сви покушаји у сређивању српско-хрватских односа у оквиру заједничке државе били одбијени од стране хрватских власти, Срби су се одлучили да оснују државу, на својој етничкој и историјској земљи – Републику Српску Крајину.

Хрватска је кренула у необјављени рат против РСК. Уследила је Резолуција Савета безбедности 743 (1991), по којој је РСК стављена под заштиту УН. У њу су послате мировне снаге и повучена Југословенска народна армија. Резолуција је предвиђала да се у РСК примењују закони Југославије, а не Хрватске.

У оваквој ситуацији, Уједињене нације су захтевала од Хрватске да законски регулише етничка права Срба и да им омогући аутономију. Хрватска је прихватила обавезу – изменила је закон, али је дату обавезу изиграла. Обавестила је да је предвидела аутономију за Србе, али мировни посредници нису уочили да се то односило само на два котара – једва једну петину територије Републике Српске Крајине! Ову хрватску понуду су Срби, више пута, одбијали, а онда ју је хрватска Влада предала америчком амбасадору Питеру Галбрајту, који је ту понуду именовоао као “План 3 – 4“. Мировни посредници су, избегавајући да обавесте да се план не односи на целу РСК, прогласили Крајишнике некооперативним! Председник Мартић је одбио да га прихвати, јер је знао да је у питању аутономија само у два среза. Ипак је обавестио америчког амбасадора Галбрајта да ће РСК о њему расправљати кад Савет безбедности продужи, неизмењен, мандат Мировних снага – назначено је да су оне у Хрватској, а не у Југославији, или у РСК, како је то писало у *Венсовом плану*. И поред оваквог прејудицирања политичког решења од стране Савета безбедности и поред тога што је “План 3-4“ био штетан по Србе, прихватио га је премијер др Милан Бабић у Београду и парафирала крајинска делегација у Женеви (крај јула и почетак августа 1995).

Представници УН су обећали да ће безбедност српског народа у РСК – уз тај потпис – бити ненарушава. Но, Хрватска је извршила агресију и етнички очистила РСК – прогнавши око 80% српског становништва.

xxx

Пре етничког чишћења Срба у Републици Српској Крајини, Хрватска је прогнала Србе из градова и подручја под својом контролом – од 1990. до 1995. Иако нису били организовани са Србима у Крајини, морали су да напусте своје куће, станове и привредне објекте у Загребу, Сплиту, Дубровнику, Ријеци, Вараждину, Дарувару... и из 183. села у Западној Славонији. **Генерални секретар ОУН др Бутрос Бутрос Гали је реферисао Савету безбедности 15. маја 1993. о овом етничком чишћењу и пљачкању српске имовине. Рекао је да је хрватска власт прогнала у Југославију и Републику Српску 251.000 Срба из Хрватске – само до 18. марта 1993!** Тад је Влада Републике Српске Крајине затражила од европских земаља, Канаде, Аустралије, Новог Зеланда, Аргентине и САД да доставе податке о прогнаним Србима из Хрватске - који су се склонили код њих, али ни једна од ових влада није желела да пружи овакве податке. Да су то учиниле, онда би се приближно установиле размере хрватског геноцида над Србима. Нажалост, била је то отворена подршка хрватском геноциду над Србима, што се данас може лако разазнати.

И Генерални секретар Б. Б. Гали је, на исти начин, подржао геноцид над Србима, јер није против Хрватске ништа предузео – прогон од 251.000 Срба није ни назвао геноцидом, ни етничким чишћењем. Све се завршило на тихом информисању чланова Савета безбедности.

xxx

Срби су преговарали с Хрватима о политичком решењу српско-хрватских односа, како је то предвиђао *Венсов план*. Треба истаћи потписивање српско-хрватског Ердутског споразума, 15/16. јула 1993. Сведоци и гаранتي су били САД и Русија, а њихови представници заменици министара иностраних послова: Чарлс Редман и Виталиј Ђуркин. Споразум је требало да обезбеди поделу власти у Хрватској - сличну оној у Босни и Херцеговини 1995, договорену Дејтонским споразумом. Међутим, Туђман је, после месец дана, прогласио Ердутски споразум ништавним. Крајишници су започели тајне преговоре с Хрватима у Норвешкој – 2. новембра 1993. Делегације су се договориле око текста, али је Туђман, неколико часова пред потписивање, наредио својој делегацији да ништа не потписује и да се одмах врати у Хрватску. Уз посредовање британских дипломата, РСК је послала представника за нове тајне преговоре с Хрватима (1994) у Лондону, али су Хрвати одбили да дођу.

Крајишници нису били некооперативни како су представљени, него је Хрватска чинила све да избегне било какво друго решење осим потпуног прогона Срба из РСК и Хрватске.

xxx

Нејасно је због чега је Савет безбедности увео строге санкције РСК (територији под својом заштитом). Забрањено је чак и органима УНЕСКО и Међународног црвеног крста да отварају представништва у РСК, а мађарски царинници су заустављали храну из хуманитарне помоћи за Србе у Крајини, све док се не би покварила!

Влада РСК је тражила објашњење од Кофија Анана – 1993, у Книну. Рекао је да је упознат, али да ОУН не знају како да ту нелогичност отклоне?! Потпредседник Владе РСК г. Бранко Лубовац је обавестио Кофи Анана да хрватска спрема агресију на РСК и геноцид над Србима. Изнео је утисак да војска ОУН неће заштитити српски народ. Кофи Анан се видно наљутио и одговорио да су војници и официри ОУН свесни војничке и официрске части и да ће заштитити српски народ, јер им је то основни задатак. Нажалост, хрватска војска је окупирала зону под заштитом ОУН, прогнала српски народ, спалила десетине хиљада српских кућа и опљачкала затечену имовину, а војници и официри ОУН су то мирно посматрали.

Етнички је очишћена зона под заштитом Уједињених нација, а Савет безбедности није предузео ништа против Хрватске. Ни Кофи Анан – тада командант Мироних снага, а данас Генерални секретар ОУН.

xxx

Упозоравамо да је холокаусту над Србима у Другом светском рату и етничком чишћењу Срба из РСК и РХ, од 1990. до 1995, претходила припрема међу хрватским политичарима у деветнаестом и двадесетом столећу. Један од родоначелника хрватске државе др Анте Старчевић је у 19. столећу писао (а његове књиге се и данас објављују у Хрватској) да су Срби нижа раса и да их треба “сикиром утући“. Уз овакве осврте, у штампи и другој литератури је стално подстицан презир према православној религији и отворено се тражило да се Срби приморају на прелазак у римокатоличку религију. Овакав одгој је лако навео хрватске политичаре да 1941, под покровитељством Хитлерове Немачке, изгласају законе о физичком истребљењу Срба, Рома и Јевреја. И пре и после Другог светског рата, у Хрватској је, приликом пописа становништва, објављиван мањи број Срба. Тако је речено да у Хрватској 1981. живи 581.000 Срба, а

било их је много више. Грађани који су се изјаснили за Југословене, приказани су у посебној рубрици, а они су 90% били Срби.

У једном моменту је амбасадор Хрватске у Њујорку, обавестио Савет безбедности да у Хрватској, ван Републике Српске Крајине, живи 471.000 Срба. Хрватски амбасадор је добио из Загреба статистичке податке по општинама, па их је сам сабрао и тако добио приближније податке о броју Срба у Хрватској. Тада је Влада РСК тражила од Савета безбедности да се, на основу овог хрватског писма, утврди национална структура становништва бивше Хрватске, али у УН спремности за тако нешто није било.

Хрватска држава је у Другом светском рату прогласила одузимање имовине Србима, Ромима и Јеврејима, а то је учинила у односу на српску имовину 1995. године. Због притиска Међународне заједнице, Хрватска је такву одлуку ставила ван снаге, али и даље не дозвољава Србима да уђу у свој посед. **Она обавештава да то не брани, али српске породице не могу да се врате у своје куће и своје станове, не могу да обрађују своју земљу и да користе своје индустријске, трговачке, саобраћајне и друге фирме.** Хрватска тражи да до тих поседа дођу судским путем, или административним поступцима код извршних органа. Такви поступци трају годинама и они су уприличени да би већина Срба остала без своје имовине и без својих грађанских и националних права.

Хрватска је починила највећи злочин геноцида у бившој Југославији.

Хрватски злочин геноцида не може се упоређивати са сличним злочинима других страна у југословенском рату од 1991. до 1995. Многи злочини су били последица завађених суседа с различитом верском и националном припадношћу, затим последица деловања наоружаних криминалних група и војних јединица које су измицале контроли виших команди. **Али, хрватски злочини геноцида над Србима у Републици Српској Крајини и хрватским градовима били су смишљени и спроведени у свим структурама хрватске државе.** Хрватски полицајци и војници стрељали су српске цивиле на више места. **У масовним гробницама су сахрањене десетине лешева, а у Марином Селу и Пакрачкој Пољани (1991) око 300.** Хрватски војници и полицајци су **25. децембра 1991. убили 123 српска цивила оба пола, становнике Госпића и Карлобага.** Оваквих страстишта и логора за Србе било је у свим крајевима Хрватске, па и у Загребу и Сплиту. О размерама хрватских злочина над Србима се мало зна у свету, а само о једној гробници Хрвата на српској страни – на “Овчари“ код Вуковара, пише се превише, мада се починиоцима овог злочина суди у Србији. **Починиоцима злочина над Србима се у Хрватској не суди, а онима који су убијали Србе у логору у Сплиту, хрватски суд је прочитао ослобађајућу пресуду.** Хрватски војници и полицајци су убили 1.813 српских цивила – међу којима и 28

деце, али ова бројка није коначна, јер сви подаци о хрватским злочинима над Србима нису прикупљени. **За сада, Документациони информативни центар “Веритас“ у Београду располаже цифром о 6.059 убијених Срба – цивила, војника и полицајаца.**

Хрватска није кажњена за злочине над Србима у зонама под заштитом Уједињених нација, мада су они документовани од стране официра УНПРОФОР-а. Поред многих других, најтежи су они на Миљевачком платоу – јун 1992, у Равним котарима – 22. јануара 1993. и Медачком цепу – 8. септембра 1993. Затим, потпуно етничко чишћење од Срба у Западној Славонији – 1. маја 1995, у агресији хрватске војске, названој "Бљесак" и етничко чишћење у Далмацији, Банији, Кордуну и Лици – 4. августа 1995, у агресији хрватске војске, названој "Олуја".

У злочинима над Србима у Републици Српској Крајини (1995), учествовала је целокупна хрватска армија – са око 130.000 војника. Та војска је плански убијала и прогонила српско становништво, а целокупну српску имовину пљачкала и уништавала. Хрватска армија је спалила 30.000 кућа, станова и других објеката у српском власништву. Све што је затекла у тим објектима, хрватски војници су опљачкали. Хрватски државни органи су непорушене стамбене објекте одузели и Србима оспоравају право на око 50.000 станова. Срби више не могу да користе ни своје привредне објекте, ни своје оранице. Право на приватну имовину, прихваћено као свето у свим земљама, Срби не могу да остваре.

Поред прогона око 80% Срба из Републике Српске Крајине и 251.000 Срба из хрватских градова – о чему је сведочио Генерални секретар ОУН Б. Б. Гали, Хрватску нико не терети. Не терети је нико ни за то што и даље ускраћује грађанска и национална права Србима. Једно од тих права је немогућност да Срби користе своје национално писмо – ћирилицу. За разлику од праксе у другим државама, у Хрватској нема натписа српским писмом - ни у насељима где је живело између 70 и 90% Срба. У Србији су такви натписи на мађарском, албанском, румунском, словачком и хрватском језику.

ПРЕДСЕДНИШТВО И ВЛАДА СФР ЈУГОСЛАВИЈЕ УПОЗОРАВАЛИ ДА ЈЕ У ХРВАТскоЈ ПОЧЕО ГЕНОЦИД НАД СРБИМА

Савезно извршно веће је, пре разбијања Југославије, прикупило податке да се у федералној јединици Хрватској спроводи злочин геноцида над Србима. Та сазнања су унесена у "Меморандум Владе Југославије о злочинима геноцида у Хрватској и скрнављењу Спомен подручја

Јасеновац" од 31. јануара 1992. и она су достављена Уједињеним нацијама и другим међународним организацијама, уз следећи апел:

"Позивамо међународне институције, организације и удружења и истакнуте појединце да се упознају са наводима из овог Меморандума и његових анекса: I, II и III, и да учине што је у њиховој моћи, ради објективног утвђивања истине, осуде геноцида, ублажавања последица и предузимања мера да се овакви злочини никада не понове".¹

Мало касније, 9. априла 1992. године, када на позив Владе нико из Уједињених нација није реаговао да се спрече злочини геноцида у Хрватској, Председништво СФР Југославије објављује **"Меморандум о геноцидној политици Хрватске према српском народу у Западној Славонији".²**

Председништво је прикупљену документацију о геноциду над Србима у Хрватској доставило Уједињеним нацијама и упозорило да Мировни план ОУН не може успети, ако се не предузму међународне мере против сеционистичких власти у Хрватској. Председништво, такође, упућује апел ОУН:

"Полазећи од чињеница изнетих у 'Меморандуму' и документације дате у анексима тражимо да Организација уједињених нација формира комисију која ће утврдити фактичко стање и у складу с тим предузети адекватне мере".

ЗЛОЧИНИ ГЕНОЦИДА СЕ НЕ СМЕЈУ ОСПОРАВАТИ

Да су нацистички и фашистички злочини геноцида и симболи ових расистичких покрета и даље забрањени, потврдио је Европски парламент у Стразбуру, 10. фебруара 1993. године, **"Резолуцијом о европској и међународној заштити нацистичких концентрационих логора као историјских споменика".**

¹ Меморандум Владе Југославије о злочину геноцида у Хрватској и скрнављењу Спомен подручја Јасеновац, од 31. јануара 1992.

² Меморандум Председништва СФРЈ о геноцидној политици Хрватске према српском народу у Западној Славонији.

Резолуцијом је утврђено да се сви концентрациони логори и документација везана за злочине геноцида мора очувати и показивати новим генерацијама да би биле способне да се одреде **"против свих садашњих појавних облика расизма, антисемитизма и ксенофобије, као и сваког враћања на нацистичку идеологију, коју је осудио цивилизовани свет"**. Даље, Резолуција упућује да је обавеза Савета Европе и Европског парламента, **"као потписника Свечане декларације против расизма и ксенофобије да употребе сва могућа средства за борбу против свих појавних облика неонацизма у оквиру Заједнице, као и сваког оспоравања чињенице да је у логорима вршено истребљење"**.

xxx

На крају, обавеза је међународних организација и држава умешаних у југословенску кризу да прихвате чињенице српско-хрватских односа. То, првенствено, подразумева прихватање истине о нечувеном злочину геноцида хрватске државе над Србима у Другом светском рату: на стотине хиљада убијених, прогнаних и покатоличених Срба.

Своју равноправност с Хрватима, Срби у Хрватској и Крајини платили су немерљивим страдањем у фашистичкој Независној Држави Хрватској и масовним и одлучујућим доприносом ослободилачкој антифашистичкој борби у Другом светском рату. Хрватима је опроштено; заслугом Срба, добили су се победничке антихитлеровске коалиције, АВНОЈ-а, ЗАВНОХ-а, државности у оквиру Југославије. У двоумљењу да ли да обележе своју територију, или да прихвате равноправност и конститутивност у оквиру федералне јединице Хрватске, Срби Крајишници су пристали на уједињење етничких територија, делом и због идеологије "братства и јединства", коју је прокламовало комунистичко руководство Јосипа Броза Тита. Тако је створена "хрватска целовитост" и тако су извучени Хрвати из "стања понижења".

Равноправност Срба у Хрватској потврђена је октобра 1943. године на Другом заседању ЗАВНОХ-а, Резолуцијом следеће садржине:

"Нема, не смије и неће бити Хрватске у којој Србима не би била зајамчена пуна равноправност и једнакост".

На Трећем заседању ЗАВНОХ-а, маја 1944, донета је Декларација, у којој је наведено да су **"хрватски и српски народ у Хрватској потпуно равноправни"**.

Септембра 1945, на Конгресу Срба у Загребу, још једном је истакнуто да Срби федералну Хрватску прихватају – **под условом да њене границе не прекидају државну везу међу Србима у Југославији**. А зна се да републичке границе никад нису биле правно утврђене.

Поменуте резолуције и декларације о равноправности и конститутивности Срба и Хрвата у Хрватској постале су саставни део свих хрватских устава – све до 1990.

Међутим, Хрватска се оглушила о своје антифашистичке и уставне обавезе. Бруталном агресијом на Републику Српску Крајину, она је погазила све норме међународног права - међу њима и Резолуцију Савета безбедности 743 из 1992. године. Војним акцијама, у мају и августу 1995, Хрватска је окупирала Републику Српску Крајину и извршила највеће етничко чишћење (и једино) у Европи после Другог светског рата.

Прогнала је преко 500.000 Срба.

СРБИ ЛИШЕНИ ОСНОВНИХ ЉУДСКИХ ПРАВА

Прогнани Срби из Крајине и Хрватске не могу да користе ни најосновнија људска права. Велики броји их живи у Србији и Црној Гори и већина је без држављанства Државне Заједнице Србије и Црне Горе. У Хрватској им се оспорава држављанство, стечено рођењем. У Крајини и Хрватској су им, како је и претходно наведено, спаљене куће и станови, опљачкана добра, одузете приватне фирме и пољопривредне фарме. У градовима им се не враћа око 50.000 станова, додељених по закону. Грађанима хрватске националности (невласницима), хрватска држава омогућује да поседују ову српску имовину, а Србима (власницима) то право, на разне начине, ускраћује. Најчешће их упућује на вишегодишње административне поступке и судске процесе, чиме Хрватска крши начело о ненарушивости приватне својине. Истовремено, прогнаним Србима се ускраћује стицање права из радног стажа у Хрватској. Хрватски органи, често, достављају Србима у избеглиштву радне књижице, али без унесених података о дужини рада у хрватским предузећима и установама.

Срби из Крајине и Хрватске не могу да учествују у приватизацији државних предузећа у Хрватској. Не само што не могу да купују та предузећа, него немају право ни на акције - кад су она продата трећим лицима, без обзира што су цео радни век провели у њима.

Једно од тешких огрешења хрватске државе према Србима је у чињеници да су они лишени сваког права на надокнаду због ратних страдања. Поред споменутог одузимања, плачкања и уништавања

имовине, Србима се не дозвољава да, законски, остварују и своја друга права. Српским породицама је, тако, немогуће да остваре право због погибије свога члана, да им се призна инвалидитет, старосна пензија и друга права.

Све наведене тешкоће, Србима се повећавају сталним поступцима хрватских органа полиције и судства. Они, изненада, покрећу поступке против Срба прогнаника. Дешава се да више пута посете Хрватску, без проблема, а онда буду ухапшени и оптужени. Ово је очигледан вид застрашивања и намера да Срби дигну руке од своје имовине и својих права у Хрватској. У питању су типични политички процеси, како су окарактерисани и у једном од извештаја Министарства за иностране послове Сједињених Америчких Држава.

xxx

Скупштина и Влада Републике Српске Крајине у избјеглиштву, на основу горе наведених чињеница, тражи од својих заштитника – Уједињених нација, Европске уније и ОЕБС-а да се укључе у решавање питања српског народа у Хрватској и статуса Републике Српске Крајине.
